

LA TUIES

—On redimontri he posat el pinzell? .
—No t'hi amoïnis, per pinzell rail... .

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta cuenta y es cierto un "film" de café concierto

Dos corridos con posibles y ganas de disfrutar una de estas tardes fueron a un palco de music-hall llevando el sano propósito de reír y disfrutar y echar una cana al aire hasta la hora de cenar. Con dos bellas cupleteras cuyo nombre he de callar pues soy persona discreta empezaron a charlar que en un palco pronto en diálogo familiar y hasta a veces se entra si ellas se dejan picar Allí se vertió alegría jolgorio y hasta champán y quien sabe si de paso vertióse alguna cosa más. Cuando tocaron las siete llegó la hora de pagar doce duros subió el gasto y la propina además y las chicas, presintiendo que podía acabar mal tan agradable aventura optaron por desfilarse dejando a nuestros chasqueados del final impensado de la juerga que querían coronar con un viaje en "Citroen" en ruta al "Meublé Ideal". Con irónica sonrisa las dos flavias, al marchar dijeron a los corridos para no quedar tan mal: —Dispensad que nos aguardan en casa, nuestras mamás. Y los pobres se quedaron con su apéndice nasal de palmo y medio de largo por la burla colosal que acababan de jugar las chicas del music-hall

jurándose el uno al otro una venganza infernal.

A las nueve de la noche terminaron de cenar los héroes de esta aventura y volvieron sin cesar al mismo café-concierto donde hubo otra vez alegría por lo alto y gastó en pujoso plan. Terminado el espectáculo fueron a foyetear y bailaron dos horitas al son de un negro jazz-band.

A las tres de la mañana propuso el uno llevar a nuestras dos cupleteras a cualquier parte a cenar. Aceptaron muy contentas el auto empezó a marchar y he aquí que marchan todos en dirección hacia Sans volviendo hacia Casa An-tunez hasta que de pronto: ["¡Chaff!"] se queda el auto parado de su camino a mitad frente al Cementerio [Nuevo]. Empezaba a clarear y el chofer, dijo: Señor hay "panne" de gravedad. Las dos parejas salieron del coche y a trabajar se puso el chofer corriendo con ganas de terminar. De pronto, los dos saltan con celeridad en el auto que a correr echa a gran velocidad mientras dicen a las chicas con ironía: Excusad pero es tarde y nos marchamos: ¡nos esperan los papás!

Burladas quedaron ellas y hubieron de regresar a pie, porqué no llevaban en el bolsillo un real. Escarmienten las muchachas que siempre quieren burlar al cabrito que concurre al palco de music-hall.

RUFASTA
foneteador

EPIGRAMAS

A un gitano que bebía y siempre se emborrachaba su mujer se lo afeaba y a gritos le repetía: —Siendo el burro irracional tan sólo bebe lo justo y tú, para darte gusto bebes más que un animal. —Es que al burro solamente le dan agua porque es sano si le dieran aguardiente bebía más que un gitano.

Era distraído de un modo alarmante y como llovía tan copiosamente regresó a su casa y cerró el paraguas y en vez de acostarse que era lo prudente arropó el paraguas bien sobre el jergón y él creyendo acaso que era de varillas se puso a secarse de pie en un rincón.

Entró a cobrar mil pesetas un comerciante en un Banco con un niño que tenía pocos más de siete años. —¿En qué monedas las quiere?

—En billetes—Pues, andando allá van de a cien pesetas diez billetes. El muchacho vió que el padre lo conataba con pausa — Uno, dos, tres, cuatro, cinco, seis, siete, ocho, nueve... Y al ir el padre a guardárselos le dijo:—Contaste sólo hasta nueve — ¡Cállate! El último no se cuenta por si hay alguno debajo.

CHISTES NUEVOS DE TRINCA

¿En qué se parece el Hotel Ritz a Romanones? En que tiene muchos cuartos. ¿Y un jardinero a un pedicuro? En que ambos se ocupan de cuidar las plantas. ¿Y un jockey a un detective? En que siempre están sobre la pista.

ESPECTACLES TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
Tothom ha d'anar a veure

LOVE-ME

La més gran de les revistes
REVUE EN FOLIES
El millor espectacle de Barcelona

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Un malentès

Pro-producció nacional

EN Rufasta, que per cert es vol deixar el bigot, en vista de les conquestes del simpàtic auxiliar del Jutjat, secretaria Alemany, senyor Mi-quel Romero, ens prega fem constar que ni els redolins de l'anunci del "Diego Corrientes", ni els dels prospectes Pro-Producció Nacional, són fets seus, encara que, pel dolents, s'hi assemblin als que ell fa en les columnes del nostre popular i poca-solta setmanari.

A propòsit d'això de la campanya en favor de la Producció Nacional, a la que la gent que fem LA TUIES ens hi adherim de bon grat, ja que no gastem res que no sigui de casa, ens fa remarcar un amic que els prospectes que es van llençar l'altre dia, ho foren des d'un democràtic "Ford".

I el nostre amic ens fa notar de passada que a Espanya fem "Elizaldes" i "Ricarts" i "Hispano-Suizas"... Però, no fem comentaris. Que els faci la Societat d'Estudis Econòmics.

PER si cau a les mans dels nostres llegidors certa novel·leta francesa que acaba de posar-se a la venda, els hi hem de fer una aclaració important, relativa a cert paragraf que, de primer antuvi, podria semblar relliscós.

Advertim que no es tracta de cap indecència, ni tant sols d'una novel·la galant, sinó d'una narració de costums.

Deixem parlar a la protagonista:

—Ens estimàvem, però ell tenia un caràcter insuportable... Havíem d'acabar renyint. I així fou. Tinguérem una disputa, acabàrem, ell em va tornar les lletres, jo els regals i els neumàtics, i no m'he recordat més d'ell.

Vostès, segurament, restaran astorats del cinisme d'aquesta nota. Però, tranquil·litzin-se. Els neumàtics són, senzillament, les lletres per correu neumàtic, puix cal no oblidar que l'acció es desenrotlla a París...

La terra de promissió

PER certa mena de gent mascle, a qui desig-nem a Barcelona amb el nom d'una pasta que es menja amb formatge, és París. L'home es cotitza més car que en temps de la guerra el tabac o el sucre.

Només cal agafar "París-Flirt" i llegir, entre altres molts, uns quants anunciets que anem a traduir:

"Jove bailarí, momentàniament apurat, neces-

sita mil francs de dama que accepti en pagament molt reconeixement i un xic d'amor."

Menys mal, encara, que no diu quants centímetres.

Un altre d'edificant:

"Joveneta desenganyada amistats femenines, cerca jove ros, alt, tipus americà, per a fer-li oblidar traïció amigueta."

Si ho volen més clar, comprin vi de trenta.

"Senyora trenta cinc anys, rossa, plena, ulls blaus, avorrida monotonia matrimoni, desitja conèixer cavaller mateixa edat, tipus, indiferent, però que tingui idees modernes sobre les pràctiques de l'amor."

Res, que la senyora vol sensacions noves.

I aquest, que és senzillament digne del "Patufet":

"Jove setze anys, romàntic, desconexedor en absolut de l'amor, demana iniciadora carinyosa. Professionals, abstenir-se."

Ve't aquí un que no vol perdre la innocència en mans d'una qualsevol.

Seguim creient que a França s'imposa la dictadura.

La precocitat

L'ESCENA passa en una torre de les afores. Els propietaris, rics d'ara, són al jardí, parlant amb uns amics que els han anat a veure. En aquestes, passa un auto, i com que ha plogut, en creuar un sot ple d'aigua, deixa ple de porqueria al nen de la casa, que va amb un vestit de mariner.

—Ma... marratxo! — crida el nen, adreçant-se al xófer.

I el pare, tot satisfet, es gira cap als seus amics i els hi diu tot content:

—Què els hi sembla? Eh, que és espavilat, pels set anys que té?

L'Hortolà de Sant Boi

—Això d'ensenyar la flori, és molt temptador per als joves.

ELS PEBROTS

L'ALTRE matí, una eixerida raspa s'atança a una parada de verdura del Mercat del Ninot i va examinar, molt detingudament, uns pebrots.

—A quan aquests pebrots:

La venedora li digué el preu i la raspa no degué quedar convençuda, però no va fer cap comanda.

—Que els trobes cars, noia? — va fer la venedora.

—No.

—Doncs, per què em preguntes el preu si no em dius res més?

—Perquè la senyoreta els trobarà petits.

Guillem de Pressa

EL PARTIT DE BILLAR

FA molt temps que els socis del "Club Modern" estan entusiasmats amb el noble joc del billar. No fa pas gaire se n'acabà un que es pot titular campionat jugant-se una crescuda quantitat i prenent-hi part gairebé tots els socis del mateix centre els uns a favor i els altres contra. Entre els dos bàndolls m'hi havia un que se les tirava de excel·lent carambolista, donant-li per aquest motiu al seu adversari tres centes caramboles d'avantatge, i el partit va acabar amb un resultat de moltes caramboles a favor del que havia donat l'avantatge, i, com és natural, els que presenciaren el match esclataven en una salva d'aplaudiments per al guanyador. Una vegada reposats els contrincants, digué amb to d'admiració el vençut: — Si jo hagués tingut les boles tant ben posades com vostè i el taco tant ben afinat, ja ho hauríem vist qui hauria guanyat la partida.

F. Orrolla

—Avui no calen polvos, perquè com que ha de venir en Rafel.

UN BALL DE DISFRESSES

ALA Bisbar van fer un ball de disfresses, durant el passat carnaval, que es va veure molt concorregut pels viatjants, els quals, com de costum, hi van fer la gran barrila.

Un d'ells, que representa una casa de panyos de Terrassa i es diu Peret, va ser embromat per una disfressa, el sexe de la qual no podia endevinar, doncs no deia cap paraula i anava coberta d'un dominó i una careta que tapaven tot indici. L'original disfressa el seguia, seria i tivada sense dir cap paraula, ensenyant-li un compte de didatge d'una criatura en mig de la riota dels companys i de tothom que se n'adonava.

—Ai Carlets que tindràs que pagar a la dida!
— deia l'un.

—Conseqüències d'ésser corrido! — deien els altres.

I en Peret, ja amoscat, no sabia què fer,, doncs no s'atrevia a explorar el dominó amb les mans per por de fer alguna carícia a un company de fonda, essent la diversió de la gent que anava formant rotllo.

De sobte en Peret va esclatar amb una gran riolla i acostant-se a la disfressa, que amb tota gravetat seguia plantada al seu davant ensenyant-li l'original factura, va dir-li, assenyalant un bocí d'orella que es deixava veure entre la caputxa del dominó i la careta:

—Vaja, prou! Ets femella..

—Amb que ho has conegut?

—Amb el forat.

Bit Lleta

UNA CONFUSIO DELATORA

AN Joanet és un de tants mortals que té la sort de tenir la dona guapa, si és que sort se'n pot dir d'aquesta possessió, car sol succeir que lo que s'ha buscat per a fer més lleugera i dolça l'estada en aquest món, dóna greus disgustos que contribueixen a fer més pròxima l'entrada a l'altre.

Heu's ací que en Joanet, no fa molts dies, arribà a casa seva, obrí la porta, es va treure l'americana i la va penjar en el penjarrobes.

Acabava de fer aquesta breu operació, quan sortí la seva dona del seu quarto, cridant i somicant: — Ai, quin mal de ventre!... ai, que has trigat a venir!... ai quin desfici! Corre, ves a la farmàcia a buscar alguna cosa que em calmi aqueix malestar...!

En Joanet agafà novament l'americana i tot ficant-se-la entrà corrents a la farmàcia que hi ha a poques portes de casa seva.

6 — LA TUIES

Quina no fou la seva sorpresa en trobar-se que l'americana li arribava als genolls, sobrant-li mig pam de mànegues. El farmacèutic, que el coneixia com a veïns que eren, li preguntà com era que anés tant cremat, d'aquella manera, i què se li oferia.

—Ai, Reina Santíssima! — exclamà en Joanet.

—Què li passa?

—No ho sé, no ho sé. Venia esverat a buscar un remei i no el vull. Ara ho comprenc tot!

—Què és el que comprèn?

—Ara comprenc perquè la meva dona tenia mal de ventre!

I dient aquestes paraules va sortir de la farmàcia desesperat, mentre l'apotecari, que va entendre la cosa a l'inrevés, li va dir cridant perquè el sentís:

—Caram, senyor Joanet, el felicito: per molts anys! Si que s'ho portava callat!

Tit Hella

TOT ES COMERÇ

EN Bieló, masover d'una masia a Culera, l'any passat va tenir una abundosa collita de figues, de la qual esperava treure'n algunes pessetes. Amb aquesta idea se'n va anar cap a Figueres. Al mateix dia de l'arribada, com digués a l'amo de la fonda que portava ben empaquetades mostres de fruita per a vendre, el van enquibir a la taula dels viatjants a l'hora del dinar, creient-lo del gremi.

Com que els viatjants són gent expansiva i sense embuts, aviat cada u va confessar-se.

—Jo — digué un que es deia Pous, — toco la bisuteria.

—Jo — respongué el senyor Garriga, — el gènere de punt.

—Jo — digué un tercer, — toco les drogues...

—I vós què toqueu? — digué en Pous a en Bieló que no gosaba pendre part en la conversa.

—Jo, ara per ara, toco... toco la fruita del temps!

Van Tresca

INNOCENCIA

AIXO que us vaig a referir, sé que va passar, però, no sé on ni quan. Es a dir, on fixament, no, però sé que succeí en un poblet de l'alta muntanya de la nostra terra.

El poble en pes feia fervoroses pregàries a un Sant Crist molt venerat per tothom perquè plogués, i havent-se realitzat ço que els fidels demanaven, acordaren fer una solemne processó per a pagar l'agraïment.

—No s'aborreix (vostè sola)?

—Veurà, és que sempre vé algun jove com ara vostè.

Per a millor lluïment els fidels tingueren a bé sol·licitar els gegants per a la processó, i els hi foren concedits.

Organitzada i a punt de marxa, posàrem al davant dels gegants un jove, pagès de pura raça per a fer apartar la quitxalla. Ja sigui que el xicot estava mancat d'instrucció, o que la ignorància era el profit de no haver deixat mai les faldilles de sa mare, el cas és que no havia vist mai gegants, ni homes que s'hi assemblessin. El més curiós del cas és que aquell xicot ignorés que dintre del gegant hi hagués un home que el fes ballar.

Ja feia una estoneta que la processó anava en fiansa, quan s'ensopegà a passar un germà del mosso que cridà: — Enric, que vas a casa? Vina, té la clau. El gegant s'aturà i per l'obertura del davant sortí un braç molsut i nu.

El bon pagès encarregat de fer apartar les criatures, en veure allò, quedà esglaiat de moment, i sense donar-se compte de la realitat, apretà a córrer fins on es trobava el batlle i cridant amb tota la força dels seus pulmons li digué:

—Senyor batlle, alto la processó... El rei gegant vol canviar l'aigua de les olives.

B. Orrango

LES HORES

ES tracta d'un matrimoni, gelós i vell el marit i la dona guapa i coqueta.

El marit té per costum sortir a les nits per a passar una estona al Casino, i ella, aprofitant-ho ha donat entrada a un mosquit que fa temps la persegueix, no sé si amb l'intent de correspondre a les seves pretensions, o si pel contrari, disuadir-lo de les mateixes.

Fa poc que ha arribat el mosquit; la conversa tot just és començada, i truquen a la porta de la manera que acostuma a fer-ho el marit.

Sorpresa de la dona i del visitant, que no sap què fer ni què dir, ni on amagar-se i nou vegades de trucar el timbre a la porta.

Per fi, la dona resolta fa ficar el mosquit dintre la capsa d'un rellotge antic de paret que hi ha a l'habitació, amb tan mala sort, que queda a la sala el bastó de l'intrús. Entra el marit, i lo primer que veu és el bastó: recorre la casa sense trobar el seu amo, i per fi, després d'haver mirat fins dessota el llit, repara en el rellotge, l'obre i troba el mosquit tot encongit en un recó ocupant gairebé la meitat del lloc que tindria dret a ocupar i amb el vestit tot brut i rebregat.

—Jove, què fa vostè aquí? — pregunta el marit, tot mirant-se l'intrús i la seva dona.

I el visitant tot escorregut, diu:

—Ja ho pot veure, assenyalo les sis.

Vanda Rhotta

—Se'n va en Lluís?

—Sí, amb la Irene; es veu que sopant, sopant, han agafat gana.

Així ho van fer, i obtingueren un resultat satisfactori.

Però la feina va ésser un cop feta la presa. Totes dues la volien. La una alegava haver-la sentida primer. L'altra que ella l'havia agafada. Arribaren a les mans, i hi hagué d'intervenir l'autoritat dels pares, i després d'assabentar-se de ço que havia passat, la mare, en to greu i autoritari les reprengué.

K. Kelando

CRIATURADES

SARDENYOLA-SUR-MER, com els francesos dirien, és un petit poblet prou conegut pels barcelonins i que s'ha fet de moda per a estiuajar-hi aquells senyors que fugen de la calor de la ciutat, buscant repòs per a gaudir de la frescor i de les belleses que ofereix la naturalesa.

Recordo perfectament per la diada de Sant Jaume va fer un any. determinàrem anar a fer una fontada juntament amb una família que havia establert una cordial amistat amb la meua.

Mentre es feia l'arròs, nois i noies d'ambdues famílies determinaren per a distreure la gana organitzar diversos i apropiats jocs d'atzar.

Les filles petites, Na Júlia i Na Carme, de dotze i tretze anys, respectivament, aprofitant la distracció per part nostra, van desaparèixer proveïdes de les corresponents ombrel·les, per a cercar una cigala que es sentia cantar dalt d'un arbre.

Veient la impossibilitat d'agafar-la, determinaren l'una enfilar-se a l'arbre mentre l'altra, des de baix parava l'ombrel·la.

TRES CENTES LLIURES AL MES

L'ARTURET era un xicot que havia estat ric i va esdevenir pobre. Un rengle de companys de gresca, d'aquells que mai no paguen i sempre es conviden, li van fer evaporar en poc temps una millonada que el seu pare, modest fabricant de tovalloles li va deixar en morir.

Estava el xicot desesperat, a punt de fer un disbarat dels grossos, quan un dia, a la sala de premsa de l'"Ateneu", refugi dels desenfeinats fluixos d'ermilla, els seus ulls es van fixar en un

anunci del "Daily Mail" que poc més o menys deia el següent:

"Jove escocesa, soltera, immaculada, vol casar-se amb un senyor jove, guapo i de bona educació. Assegura al seu espòs tres centes lliures al mes. Enviar retrat amb referències. Res d'intermediaris ni agències. Escriure a Miss Maud East 22, Victoria Street Edimburgh."

—Això és la meva sort! — va exclamar el nostre protagonista. — Això és la meva salvació! Tres centes lliures, o siguin més de vuit mil pessetes al mes... Em caso! — I després d'un examen de consciència en el qual es va trobar guapot, ben plantat i amb una educació adquirida als Escolapis, va anar de dret al bulto.

Al cap de poc temps va rebre un retrat de la fulana de l'anunci.

—Psch! — Encara que només li veia el bust, podia ben anar. No era maca: una mica grassa, però... què dimoni!

Al cap d'un parell de mesos de correspondència, va rebre una carteta en la qual la seva anglesa li deia que es deixés veure per Victoria Street a fi d'ultimar els preparatius.

L'Arturet va donar el darrer sablaço a la coineixença, es va fer fer tres vestits a pagar un tant cada mes, i cap a Anglaterra falta gent.

Allí va conèixer la seva futura.

L'Arturet va tenir un instant de defalliment. Era una bola de carn mal enrotllada, grossa fins a l'exageració. Un veritable fenòmen. Però va reflexionar i decidí no portar-la a Barcelona. No li farien poca barrila els companys... ara, això sí, era molt discreta i ben educada.

Però l'Arturet no badava. El dia abans del casament, que no es va fer catòlicament, va parlar a mis Maud clar i català.

—Bé. Es veritat lo de l'anunci?

—Ies!

—Es a dir que tres centes lliures al mes?

—Ies!

—Signa-ho, doncs. Vull garanties.

L'escocesa, amb un somriure maliciós i enigmàtic, va avenir-s'hi i va signar el següent document redactat per l'Arturet:

"Miss Maud assegura al seu futur espòs, per mentre visqui, un mínim de tres centes lliures al mes, de les quals podrà entrar en possessió la mateixa nit de nuvis."

Amb aquesta garantia a la butxaca, l'Arturet va anar a l'església, va rebre les benediccions d'un capellà que els va fer, en anglès, uns comentaris a l'epístola, va rebre seriosament les felicitacions d'una colla de tranquils als quals escapava el riure i va conduir la seva muller, que amb el vel blanc i la flor de la virginitat semblava una conductora guarnida d'aquelles que van a la rua, al seu domicili conjugal.

—A la fi sols... — va pensar. I afegí gairebé sincerament.

—Sí, Lluïsa, sí: la primera nit que vaig passar amb l'Albert, vaig perdre el cap...

—Caram, Manela!... Si que t'has tornat fina en el parlar...

—Maud meva! Rateta dels meus pensaments! Jo voldria...

—Sóc tota teva!... va dir ruboritzada la pesada escocesa.

—No! no m'entens!... Vull dir que... allò de les lliures...

—Ah! vols entrar en possessió de ço que t'he promès?

—Just! Saps? Es el tracte.

—Tens raó. No puc oposar-m'hi. Sóc la teva dona..

—Què?

—Tres centes lliures, ni una menys. I encara ara m'he aprimat. L'altre dia vaig pesar-me. Faig les tres centes justes.

La murria escocesa havia assegurat al seu espòs tres centes lliures de pes, per mentre visqués. Més aviat més que menys.

Avui l'Arturet passeja el seu voluminós bagul pels carrers d'Edimburgh i no s'en pot desfer. Ella té la clau del rebost. I demés, les lleis angleses són molt morals i severes!

Marcel Terra

—I doncs, menuda, tu sempre tan carregada.
—Això de l'anca és el primer que em miren
els xicots.

—Vaja, no hi ha dret! El què fa l'Antònia és una veritable porqueria... Fer-se amb un home sol!.. Si fossin dos o tres, encara...

SANTA RESIGNACIO

A punta de dia d'un jorn feiner feia via cap a la vila, procedent d'una llunyana masia, una lluïda comitiva de gent endiumenjada; els capdavaners eren una garrida moça, alta i ferma, i un minyó robust, ple de vida i que duia retratades a la seva cara l'alegria més franca i la més gran felicitat. Es clar! Es tractava del seu casament! Anava a emmaridar-se amb la xicota més formosa i més desitjada de la contrada. Feia ja alguns mesos que estaven en relacions, i per més que el xicot hagués fet els possibles per a cobrar per endavant algunes besretes a compte del tresor que havia d'adquirir amb la cerimònia, tot havia estat inútil, i ni la més lleu aproximació havia pogut obtenir.

Arribat el dia de la cerimònia, per ell tan desitjada, camí de la parròquia no pensava més que en que estava pròxim el moment somniat de que fos seu ço que duia al costat i que tants altres havien volgut abans d'ell, sense que cap hagués tingut la sort de obtenir-ho.

Prop de la vila, la comitiva topà amb un minyó amic del nuvi; aquest és parà a la vora del camí i restà astorat en veure la núvia del braç del que dintre de poc havia d'ésser el seu marit. El vilatà cridà a part el nuvi i li digué:

—Escolta, Pau, és veritat que et cases amb la Rosó?

—Sí, home — digué aquest, — que t'estranya?

—Molt. Ja saps que sóc un amic i vull donar-te un avís per a estalviar-te després un gran disgust... Pel bé que et vull, torna-te'n a casa... no et casis.

—I això?... hi ha quelcom que ho impedeixi?...

—Com a impedir-ho, res; al revés, les masses facilitats que després trobaràs, fan que et doni aquest consell.

—Es cert?... Pots assegurar-ho?...

—Ja ho crec que és cert i que n'estic segur. Fa temps que vaig tenir relacions amb ella, bastant íntimes i em vaig trobar amb que hi havia hagut algun altre més matiner que jo... Demés, pregunta-ho, si no tens prou confiança amb mi, a en Ramon, en Quel, en Cigonya i a molts d'altres que jo no ho sé i tots et diran el mateix...

A tot això la comitiva estava parada a poca distancia i veient que la conversa dels dos minyons anava llarga, la núvia cridà:

—Pau, Pauet, què fas? Corre, deixa'l estar a aquest ximple; tothom ens espera i la gent s'enfadará si fem tard.

En Pau, astorat per la nova que el seu amic acabava de donar-li li preguntà amb to solemnia:

—Em jures que és veritat el que m'has dit?

T'ho juro.

—Estas ben segur?

—Home, són molts que ho saben per experiència.

Llavors en Pau, dirigint-se a la núvia i a l'acompanyament, digué: — Endavant, féu via que vos atraparé; i encarant-se amb el seu amic li va dir:

—El fet, fet està... La meva determinació ja està presa... Em caso... Si la Rosó no és tal com jo creia, què hi farem! poc s'ha perdut; per les poques hores que li quedaven d'ésser-ho!!!

I atrapant la comitiva, agafà el braç de la Rosó i content i satisfet se n'anà cap a l'església.

R. Tallet

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pel·les", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'è! **E!**

COSES DE NENS

DOS germanets van sentir que els seus pares parlaven mal del casori d'en Pauet i la Manuela, i que el pare deia que s'havien casat per darrera l'església. Quan l'endemà, que era diumenge, van anar tots dos nens a missa a la parròquia del poble, que té dos portals oberts en fatxades contràries, el més petit dels nens es va recordar de ço que el seu pare havia dit, i digué el seu germà:

—Escolta!... perquè ho diu el papà que en Pauet i la Manuela no eren ben casats?

—Diu que es van casar per darrera l'església.

—Jo em pensava que per casar-se tant era fer-ho per davant com pel darrera.

Ki tXalla

CRIATURADES

EL papà del Ricardet està cofoi dels estudis del seu fill. Cada dia, quan torna del col·legi li pregunta el mateix:

—Què tal, què t'ha dit el mestre?

El noi, que no està per orgues i va a estudi com aquell que va a matar les hores d'aquesta vida, no es preocupa gaire de ço que li diu o deixa de dir-li el mestre. L'únic que l'amoïna és el poder estar amb comoditat i passar l'estona amb la menor pena possible.

—Què us han ensenyat, avui? — pregunta el pare.

—Avui? Gramàtica.

—I què tal? T'ha tocat bon lloc per les respostes que has fet?

—Sí, molt bo; el millor: prop de la finestra que hi passava l'aire.

Bur Letta

UNA SENYORA DE MON

LA Paquita era el que se'n diu una dona de món, en tots els sentits de la paraula. Ella es sabia presentar, sabia parlar, sabia tenir una conversa i sabia fer tot el que convenia.

Educada en l'escola de la vida i de l'experiència, havia arribat a fer carrera sense tenir-la de fer com la major part de les dones alegres que moltes vegades l'han de fer pel carrer i no a l'escola.

Sempre vestida a l'última moda, perfumada i arreglada com la millor senyora, no es descuidava de donar la tarjeta als seus coneguts, perquè l'anessin a veure a casa seva on ella rebia amb gran amabilitat. Un dia, anant pel carrer de Fernando, va trobar un amic seu, al qual no havia vist feia molts anys. Aquest amic, després de felicitar-la per la formosura que encara conservava, li va demanar la casa per anar-li a fer una visita amb compliments i tot.

La distingida dama va ficar la mà a la bossa i donant-li tres targetes li va dir:

—Tingui, aquí té la meva adreça i ja sap on té una casa a la seva disposició.

—Moltes gràcies — va dir l'amic — però em

dóna tres targetes i jo amb una en tinc preu.

—Guardi-les home — féu ella amb un somriure—
vostè bé deu tenir amics.

K. Briola

UNA ESTRENA

U'na veïna meua tenia un fill que tirava per autor dramàtic. La veïna, com a bona mare, s'ho va pendre amb bona fe i no va parar fins que va aconseguir que el seu fill veiés a les taules una obreta seva.

El dia després del gran esdeveniment, va dir-me pel cel-obert:

—Que no ho sap? Ahir a la nit la triple del disset d'aquest carrer, aquella rossa tant maca, sap?

—Sí, què?

—Doncs va estrenar la peça del meu fill! Es cur-teta, sap? Com que és tan jove! Però va anar d'al·lò més bé!

F. Ugim

ADOBANT PELLIS

EN un carrer dels voltants de l'Hospital hi havia una botiga de pellaire. Un dia l'amo, que tenia una molt merescuda fama de corrido, tenia precisió de pujar a l'entresol per a fer un treball molt delicat i va encarregar a l'aprenent que no deixés pujar ningú, ni a la seva dona, que no fiant-se del marit, anava de tant en tant a donar un vistasso.

Al poc ratet entrà la dona.

—Anton!

—Es a dalt, mestressa... No puji!

—I què fa?...

—Oh! Estira una pell molt bona! No en val poques de peles!

F. Avall Harga

UN MALENTES

UN senyor estava en certa ocasió fent-la petar molt animat amb una gentil damisel·la i admiradora seva a l'ensemps, durant una reunió familiar.

De sobte, ella es va adonar que pel grisenc bigoti del seu amic hi feia tota mena d'atrebits equilibris un animalet desconegut per ella. Que si li diràs, que si no li diràs, va determinar-se a interrompre'l, dient-li:

—Perdoni, però en el bigoti hi té una aranyeta corrent...

El senyor va palpar una estona fins atrapar-la, i un cop veié del que es tractava, afegí:

—Mil mercès, senyoreta, però no era una aranya.

I dissimuladament la va tirar, exclamant casi ingènua-ment:

—Es una ovella esgarriada...

K. Bridet

LES LABORS

EN una vetllada familiar, a la qual vaig tenir la pega d'haver de concórrer, em van encendre les sangs un parell de cosinets que sempre buscaven els recons per aproximar-se més del degut, aprofitant l'atenció general concentrada en un salta-taulells que feia jocs de mans o bé amb una nena cursi que cantava una "romanza" o un jove ridícul que recitava poesies cursis.

En un dels intermedis, els tendres cosins van tenir que separar-se i la noia va entrar en la conversa de les mamàs, que parlaven de labors.

—A mi m'agraden els calats!

—Doncs a mi m'entusiasmen els bolillos — deia l'altra.

—No hi ha res com el brodar — respongué una tercera.

I la nostra noia digué:

—Doncs a mi res m'agrada tan com el cosí!

Sis Tallet

PROVES PALPABLES

I ha un antic i acreditat cafè en una de les més grans i divertides vies de la nostra mai prou ponderada ciutat, els destins del qual regeix una jove viudeta de bonica cara i tracte afabilíssim i quina concurrència sol ésser abundosa de gent jove i ciutadans amics de la barrila.

Fa pocs dies entraren en aquell establiment dos joves ja concurrents al mateix, els quals després d'haver pres l'acostumat cafè, es queixaven al cambrer per no estar el cafè tot el calent que hauria d'estar.

El cambrer, després d'excusar-se com pogué es dirigí al resignat i pacífic abocador i li féu avinent la queixa dels seus parroquians. L'abocador, que està orgullós de l'alta missió que li tenen confiada, si bé, com tots els del seu ram, és de la més directa branca de la pacientíssima família de Job, es sentí ofés en la seva pròpia dignitat, majorment estan prop del taulell i veient que la mestressa parava atenció a ço que el cambrer deia, i amb gran resolució s'entossudí dient que el cafè era tot el calent que havia d'ésser, però com sia que el cambrer tampoc es donés per convençut, l'abocador acabà dient:

—Mireu, si no em voleu creure, toqueu el cul de la cafetera!...

Kuka

Conte premiat en el número passat:

EL XAMPANY

ANANT PEL MON

En Paco, és ço que terminantment s'en pot dir un bon xicot, a les èpoques actuals en diríem un tonto, però en realitat no és sinó un excel·lent xicot.

Consagrat completament a la seva dona, que per altra part s'ho val, i que ha sabut guardar-se el seu marit exclusivament per a ella, complint com a bona muller i tenint cura que ell no anés a cercar fora de casa ço que podia trobar-hi a dins, la seva vida és la d'un perfecte casat, cuidant-se d'un petit negoci que li marxa i emprant les estones que el treball el deixa lliure a recrear-se castament, acompanyat sempre de la seva Merceneta.

Això dura ja fa dotze anys i mig, i creient del cas el marit celebrar les noces de calderilla, decideix emprendre amb la costella un viatge d'es-

barjo cap a la capital francesa. Un cop a París, el primer que han de procurar, és naturalment un hotel per a passar-hi les nits i en trobar-ne un els preus de qual s'avenien amb els propòsits d'en Paco, demanà que li ensenyessin la cambra contractada.

Després d'un "Montez s'il vous plait" del mossò acompanyant i d'un curt trajecte d'ascensor, arriben a la cambra.

En obrir la porta, veuen que en l'habitació hi ha dos llits petits per a una sola persona cada un i en Paco, estranyat, diu, dirigint-se al que l'ha acompanyat:

—Com s'entén, dos llits? no és pas això el que jo vull: ha d'ésser un llit gran per a tots dos..

A la qual cosa contesta el mossò també estranyat:

—Ah "Pardon m'sieu... mais..." jo em pensava que vostès eren casats!

Dy Dhalet.

P A G E O L

CURA LAS ENFERMEDADES DE LAS VIAS URINARIAS

Obra pronto y radicalmente — Suprime los dolores y evita toda clase de complicaciones
Blenorragias agudas y crónicas — Prostatitis
Estrecheces — Cistitis

Una buena limpieza interna con cura todas las heridas del amor

P A G E O L

EROTYL
JOVENTUT ETERNA

Erotyl és el producte magn per a combatre eficaçment la **IMPO-TENCIA** i la **NEURASTENIA**, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50* farmàcia del *Doctor W. DUTREM, Barcelona*

Impremta Latetana. - Bon de Sant Pere, 9 - Barcelona

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA
ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER

"LA PAPELERA DE CEGAMA"
representant a Barcelona:
— TOMAS RIBALTA — Valencia, 316 —

RETALLEM del "Diluvio", que, des de fa uns quants dies, com vostès saben, té informació especial de l'estranger:

"Al naufragar el "Clintonia" peccerion 21 tripulantes. — Ha llegado a Calcuta el vapor inglés "Clintonia", que conduce unos cincuenta pasajeros del vapor "Shahzda". Este vapor hundióse el jueves por la mañana de una manera tan rápida que no hubo tiempo para poder utilizar las canoas de salvamento.

Se ahogaron 21 tripulantes, entre ellos siete europeos y catorce indios.

Ha sido abierta una encuesta sobre las causas del desastre."

I nosaltres que ens pensàvem que el "Clintonia" no era pas el barco que va enfonsar-se al matí, dijous passat!

EL CONSEJERO DEL AMOR

VOSTES ja deuen sapiguer que la Josefina Baker, aquella mulata tan salada del "Folies-Bergere" de París, va fer córrer que s'ha casat amb un títol nobiliari. Després va resultar que tot allò era aigua calenta, i ara, vegin què resulta, segons un retall del "Ciero":

"En Norteamérica: Muerte de Drew, esposo de Josefina Baker. — La prensa americana anuncia la muerte en San Francisco, a la edad de 73 años, del artista dramático John Drew, esposo de Josefina Baker.

Nació Drew el 13 de noviembre de 1853 en Filadelfia. Sus parientes eran artistas dramáticos. Al final de su carrera de artista el padre de Drew había sido el director del más importante teatro de Filadelfia, y en este escenario debutó Drew en 1873.

Drew se había casado, en 1880, con Josefina Baker, de Filadelfia, y quedó viudo en 1918.

Era uno de los actores más antiguos de América."

Resulta doncs que la Baker fa nou anys la va dinyar i nosaltres que l'hem vista fa pocs mesos treballar!

AL "Victoria" començarà, dintre pocs dies, un nou i original concurs de resistència. Es tracta, res menys, que d'un campionat de músics, que tocaran sis dies seguits sense altre repòs que vuit minuts per hora.

Les xicotes de cal Manco totes hi volen anar puix diuen que mai s'han fet un tip tan gran de sonar.

EL CONSEJERO DEL AMOR

EL "Ciero" és el diari de les agafades. Vegin, sinó la mostra:

"El público que a las cuatro de la madrugada de ayer transitaba por la Rambla del Centro tuvo ocasión de presenciar, frente al Hotel Oriente, un espectáculo muy poco edificante.

Sentada en una silla del paseo, una infeliz mujer que con frecuencia llama la atención de los noctámbulos por sus extravagancias, daba fuertes gritos adoptando gestos y aptitudes reñidas con la moral."

Voldria que m'expliquessin puix no se pas endevinar quines són les "aptitudes" renyides amb la moral.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL "Còmic" s'ha estrenat el nou "sketch" titulat "¿Quiere usted ser estrella de cine?". Es una cosa encertada i sols amb dir-los que hi pren part el celeberríssim i popularíssim "Gordito", n'hi ha prou per

EP!... EP!... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: **LA MUNDIAL. — ESPALTER, 6**

NOTA

Se serveixen comandes per correu, amb tota discreció

a endevinar que es tracta d'un enginyós "truco".

En Sugrañes, que és molt llest altra volta l'ha encertada i malgrat tanta calor sempre fa plens a vessar.

EL CONSEJERO DEL AMOR

L'ALTRE dia, al Jutjat de l'Oest va informar, amb molta habilitat i eloqüència per cert, una elegantíssima dama.

Jo ja he dit tota la vida que es propi per la muller "l'abogada" avui que el món es va tornant un safareig.

EL CONSEJERO DEL AMOR

LLEGIM, retallem i enganxem aquesta curiosa nova:

"Zaragoza. — La próxima excursión de varios periodistas a Madrid en "patinette", constituye la actualidad en esta capital.

Los periodistas proyectan hacer el "raid" a la Corte sobre sendas "patinettes"."

Ja fa temps que per dissort els periodistes estem entretenint-nos amb coses que són molt pròpies per als nens.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AQUESTA setmana, hem anat al "Còmic" dues vegades, i hem tingut varies novetats que registrar en el nostre carnet, entre elles els debuts del popular actor còmic En Valerià Ruiz París, i de la fastuosa atracció, el principal número de la qual és una ballarina índia que es diu "Raphah".

I em sembla que la índia aquesta farà amb ses habilitats que tots els homes fent l'índio acabem, embabiecats.

EL CONSEJERO DEL AMOR

EN Fortuna Bonanova, aquell xicot alt i prim que gairebé arribava a l'alçada del terrat de la casa del home-mosca, ha escrit des de Nova York dient que es guanya molt bé la vida i que fins gasta auto i puros de marca.

Qualsevol dia en Rufasta se'n va cap a Nova York i aquest alegre periòdic ens el tindrem de fer sols.

L'afarta pobres.

PAGEOL
combate la blenorragia

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mod'Or Meublee

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatro-Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO
CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86
i centres d'específics
Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la maravillosa obra

El Tatwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9
BARCELONA

Prou angúnies!!

Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos
seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

—No, senyors, jo no permeto que se'm tiri cap placa fotogràfica; a mi, això no se'm fa públicament, m'entenen?